

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 216.343 van 18 november 2011  
in de zaak A. 196.262/X-14.554.**

In zake :        de b.v.b.a. LANDBOUWBEDRIJF LAFAUT  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaten Marc D'HOORE en Gregory Vermaercke  
                      kantoor houdend te 8200 BRUGGE  
                      Dirk Martensstraat 23  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

                      het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse  
                      regering  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Yves François  
                      kantoor houdend te 8790 WAREGEM  
                      Eertbruggestraat 10  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                Het beroep, ingesteld op 19 april 2010, strekt tot de  
nietigverklaring van het besluit van 16 februari 2010 van de Vlaamse minister  
van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport waarbij aan de  
b.v.b.a. Landbouwbedrijf Lafaut de stedenbouwkundige vergunning wordt  
geweigerd voor het bouwen van een biogasinstallatie aan de Nachtegaalstraat 3 te  
Pittem, kadastraal bekend sectie B, nrs. 266/a, 272/l, 273/g, 275/e, 282/c en  
284/b.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                Bij arrest nr. 207.288 van 10 september 2010 is de vordering tot  
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 oktober 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frederick Hallein, die loco advocaten Marc D’Hoore en Gregory Vermaercke verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Paul Aerts, die loco advocaat Yves François verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De feiten werden uiteengezet in het arrest nr. 207.288 van 10 september 2010.

#### *IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid*

4. De verwerende partij werpt op dat “het beroep (...) op 21.04.2010 aangetekend (werd) verstuurd” terwijl “de beroepstermijn verstreek op 20.04.2010”.

5. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het annulatieberoep bij een ter post aangetekende zending werd ingediend op 19 april 2010.

De exceptie van laattijdigheid mist feitelijke grondslag.

#### *V. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: het gecoördineerde decreet), “iuncto” artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit), van artikel 53, § 3 van het gecoördineerde decreet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de motiveringswet), alsook van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel dat het oordeel in het bestreden besluit “dat de aanvraag (...) in strijd zou zijn met de agrarische bestemming (...) geen hout (snijdt) en (...) lijnrecht in(gaat) tegen de duidelijke feitelijke elementen in dit dossier”, dat de overweging in het bestreden besluit “dat het eigenlijk om een industrieel bedrijf gaat (...) irrelevant” is en in strijd met artikel 11 van het inrichtingsbesluit, en dat “ook de feitelijke vaststelling dat slechts 20% mest verwerkt zal worden (...) waardoor deze (inrichting) onvoldoende landbouwafhankelijk (is)” is “voor zover al relevant,

kennelijk onjuist” is omdat deze beoordeling “in het kader van de milieuvergunning, dewelke definitief verleend werd” thuishoort en omdat uit de verleende milieuvergunning blijkt “hetgeen het bestreden besluit zelf erkent, dat de inputstromen voor 60% afkomstig moeten zijn uit de landbouw”, zijnde mest, primaire grondstoffen en landbouwgerelateerde afvalstoffen. Verder stelt zij dat “het bestreden besluit volledig voorbij (gaat) aan de vaststelling dat de geplande inrichting wordt ingeplant in functie van en bij een bestaand, actief landbouwbedrijf hetgeen op zich het landbouwgebonden karakter nogmaals onderstreept” en besluit “dat de geplande inrichting wel degelijk voldoende landbouwafhankelijk is en perfect past binnen het agrarisch gebied”. Anders dan in het bestreden besluit wordt gesteld is het volgens de verzoekende partij “geenszins vereist dat een agrarische inrichting rechtstreeks of onrechtstreeks ten goede komt aan de plaatselijke of regionale landbouw” en is “grondgebondenheid (g)een fundamentele vereiste (...) om als agrarische inrichting beschouwd te kunnen worden”. Volgens haar “vertoont de vergistingsinstallatie (...) wel degelijk een grondgebonden karakter en is deze wel nauw verbonden met het reeds bestaande landbouwbedrijf van de verzoekster, waarbij de vergistingsinstallatie als een uitbreiding werd aangevraagd en vergund” en wordt “de geplande inrichting (...) niet enkel gevoed met minstens 60% landbouw gerelateerde producten, bovendien wordt in de geplande inrichting een aanzienlijke hoeveelheid mest van zowel het eigen bestaande landbouwbedrijf als van naburige landbouwbedrijven verwerkt” en is “het eindproduct (...) niet enkel groene elektriciteit, maar ook een organische mestkorrel die heel zeker ook in de landbouw kan aangewend worden”. Verder stelt zij “dat de vergistingsinstallatie probleemloos onder de noemer para-agrarisch bedrijf kan worden gebracht” ook al kan “de geplande inrichting ook gebruik maken van een beperkt aantal organisch biologische reststromen (...) om zuiver procestechnische redenen”. De verzoekende partij wijst erop dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar tegenstrijdig handelt waar hij “in zijn beroep van 3 augustus 2009 (...) schending van de planologische bestemming” aanvoert maar in zijn eerder advies van 4 december 2008 stelde dat “de aanvraag (...) principieel in overeenstemming (is) met het agrarisch gebied”. In het kader van de milieuvergunningverlening namen de deputatie en de minister wel “de conformiteit van de geplande

inrichting met het agrarisch gebied” aan. “Het bestreden besluit (spreekt) zichzelf tegen (...) door enerzijds te beweren dat de geplande inrichting niet conform de agrarische bestemming is, maar anderzijds wel nog de toets van de goede ruimtelijke ordening door te voeren”.

In het tweede onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat “gelet op de onwettigheid die in het eerste onderdeel bij dit middel is uiteengezet, (...) de motivering geenszins afdoende (draagkrachtig) (kan) genoemd worden” en “gesteund (wordt) op onjuiste, minstens onvolledige gegevens”. “Het bestreden besluit (vergenoegt) er zich mee de beroepsargumenten van de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar klakkeloos over te nemen zonder ook maar enigszins de argumenten van de verzoekster in aanmerking te nemen, zelfs nog niet te vermelden, laat staan deze uitdrukkelijk te weerleggen, of uit zichzelf de eigen beweegredenen op te nemen”. Het motief in het bestreden besluit “dat uit het voorliggende aanvraagdossier (...) nergens blijkt dat deze voorwaarden (in de milieuvergunning) effectief zullen of kunnen nageleefd worden” is “kennelijk onredelijk en gaat lijnrecht in tegen de duidelijke stukken in dit dossier”.

In een derde onderdeel argumenteert de verzoekende partij dat “in de uiteenzetting van het eerste en het tweede onderdeel (...) reeds afdoende (is) aangetoond dat het bestreden besluit het zorgvuldigheidsbeginsel miskent”, dat “het bestreden besluit overduidelijk gebaseerd (is) op foutieve feitelijke gegevens” door “quasi letterlijk het standpunt van de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar over te nemen hoewel dit bol staat van foutieve feitelikheden, minstens uiterst ongenueanceerd is” en zij dit “uitdrukkelijk weerlegd heeft”, dat het bestreden besluit kennelijk onredelijk is omdat het “kennelijk in strijd is met de ware toedracht in voorliggend geval en bovenal duidelijk in strijd is met de verordenende kracht van de bestemming agrarisch gebied” en dat het “manifest de rechtszekerheid (miskent) die het toepasselijke gewestplan verleent aan verzoekster en die de mogelijkheid biedt om de voorliggende aanvraag te realiseren”.

## *Beoordeling*

7. Gelet op het suppletoir karakter van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt het middel afgeleid uit de schending ervan geacht te zijn afgeleid uit de schending van het toentertijd geldende artikel 53, § 3, eerste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, dat aan de minister, wanneer hij uitspraak doet over een bouwaanvraag, een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze die is opgelegd in de eerstgenoemde wet.

8. Krachtens artikel 2, § 1 van het gecoördineerde decreet is de overheid die moet beschikken op een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning moet weigeren als de constructie niet past in de bindende voorzieningen van het plan.

9. Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de betrokken biogasinstallatie volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 17 december 1979 vastgestelde gewestplan Roeselare-Tielt is gelegen in agrarisch gebied.

Artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit bepaalt wat volgt:

“De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden”.

10. Voor de toepassing van het geciteerde artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit dient de overheid, die over een aanvraag op grond van deze bepaling beschikt, na te gaan of het uit stedenbouwkundig oogpunt wel om een werkelijk landbouwbedrijf gaat, met andere woorden of in redelijkheid kan worden aangenomen dat de betrokken bouwwerken wel degelijk een landbouwbestemming hebben. Aan de hand van de voorgelegde stukken dient de vergunningverlenende overheid zich ervan te vergewissen of het voorliggende ontwerp geen voorwendsel is om een gebouw of een constructie op te trekken dat niet in agrarisch gebied thuishoort.

Alhoewel op de eerste plaats de aanvrager de constructie kwalificeert waarvoor hij de vergunning aanvraagt, komt het nadien de vergunningverlenende overheid toe uit te maken welk het werkelijke gebruik is waartoe de bouwwerken bestemd zijn en mede daarop steunende, de bouwaanvraag zowel in feite als in rechte op haar toelaatbaarheid uit stedenbouwkundig en planologisch oogpunt te toetsen. Het feit dat voor de inrichting van deze constructie inmiddels een milieuvergunning werd verleend, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad van State is niet bevoegd de door de overheid gedane beoordeling van de aanvraag over te doen. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole op een voor hem aangevochten beslissing enkel bevoegd om na te gaan of de bevoegde overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

11. Het bestreden besluit bevat volgende relevante overwegingen:

“Overwegende dat voor de inplanting van nieuwe mestbehandelings- en vergistingsinstallaties in agrarisch gebied een maximum vooropgesteld wordt van 60.000 ton inputmateriaal per jaar waarboven het alleszins noodzakelijk is een dergelijk bedrijf te voorzien in een bedrijvenzone; dat het aangewezen is een maximum van enkele tienduizenden ton en ten hoogste 10 km verwijdering voorop te stellen om enerzijds de ruimtelijke impact en mobiliteit te milderen en anderzijds de invloed in het landbouwgebied beneden aanvaardbare grenzen te houden; dat als dat niet zo is, er overigens maar weinig reden is om een dusdanige installatie niet te voorzien in een specifieke bedrijvenzone;

Overwegende dat de betreffende installatie met een capaciteit van 60.000 ton per jaar zich in principe op de grens bevindt van wat enerzijds mogelijk is in agrarisch gebied en anderzijds van een dermate schaal is dat het eigenlijk om een industrieel bedrijf gaat; dat uit het dossier kan worden opgemaakt dat slechts ongeveer 8 % van de te verwerken grondstoffen afkomstig zal zijn van het eigen bedrijf en 92 % van andere bedrijven; dat omwille van het ontbreken van enige informatie over de toeleveringsbedrijven ook niet met voldoende zekerheid kan vastgesteld worden of huidige site de plaatselijke nood opvangt en er enkel transporten zullen plaatsvinden binnen een straal van 10 kilometer; dat bovendien volgens de door de aanvrager verschaft gegevens mogelijks slechts 12.000 ton mest zal verwerkt worden, of 1/5 van de totale verwerkingscapaciteit; dat conform het hiervoor aangehaalde artikel 11 een agrarisch gebied behoudens bepalingen enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen alsmede de woning van de exploitanten kan bevatten; dat indien de inrichting slechts 20 % mest verwerkt, dit betekent dat ze onvoldoende landbouwafhankelijk is en dient voorzien te worden in een specifieke bedrijvenzone.

Overwegende dat de deputatie van de provincie West-Vlaanderen in zitting van 9 oktober 2008 een milieuvergunning verleende aan Lafaut Landbouwbedrijf bvba voor het veranderen van een varkens- en kippenhouderij; dat tegen deze vergunning beroep werd aangetekend door derden; dat bij besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 10 maart 2009 het beroep ontvankelijk wordt bevonden en deels gegrond wordt verklaard; dat de bestreden beslissing wordt gewijzigd, ondermeer als volgt:

- Afstand: de inrichtingen die landbouwgerelateerde stromen zullen aanleveren aan onderhavige installatie moeten gelegen zijn in een perimeter van 20 km rondom de inrichting.
- Grondstoffen: minimum 60% van de stromen moet bestaan uit mest, primaire grondstoffen en landbouwgerelateerde afvalstoffen. Maximum 40% van de stromen mag ingevuld worden door secundaire grondstoffen en organisch biologische afvalstromen.

Overwegende dat uit het voorliggende aanvraagdossier echter nergens blijkt dat deze voorwaarden effectief zullen of kunnen nageleefd worden; dat integendeel wel duidelijk blijkt dat het bedrijf van de aanvrager zelf over slechts een beperkte hoeveelheid eigen input beschikt en voor 92% afhankelijk is van input van andere bedrijven; dat met andere woorden onvoldoende aangetoond wordt dat de inrichting van een mestbehandelings- en vergistingsinstallatie op deze specifieke plaats de plaatselijke nood zal opvangen; dat de uitbating in functie van de plaatselijke landbouw dient te staan om als para-agrarisch te worden beschouwd; dat in het dossier onvoldoende garanties zijn dat dit effectief het geval is; dat deze voorwaarde van belang is bij het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning”.

12. In de laatste memorie betwist de verzoekende partij niet het terechte besluit in het auditorsverslag dat de betreffende installatie om

elektriciteit op te wekken met enerzijds een natte fractie en anderzijds een organische bodemverbeteraar als reststof, niet kan worden beschouwd als een landbouwbedrijf als bedoeld in het voormeld artikel 11.4.1 van het inrichtingsbesluit.

13.               Noch het voormeld artikel 11.4, noch enige andere bepaling van het inrichtingsbesluit definieert het begrip “para-agrarisch bedrijf”. Het komt de Raad van State toe te onderzoeken of het bestreden besluit aan dat begrip de juiste draagwijdte heeft gegeven. Bij ontstentenis van een nadere omschrijving moet de term “para-agrarisch bedrijf” dan ook in de spraakgebruikelijke betekenis worden begrepen. Daaronder moet worden verstaan een bedrijf waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en er op afgestemd is. Daarbij is het niet vereist dat de activiteit van het bedrijf aan de grond gebonden is, noch dat zij niet van industriële aard is.

14.               De verzoekende partij toont niet aan dat de vaststellingen in het bestreden besluit dat de bedoelde installatie een capaciteit van 60.000 ton per jaar heeft, “dat slechts 8 % van de te verwerken grondstoffen afkomstig zal zijn van het eigen bedrijf en 92 % van andere bedrijven” en dat “volgens de door de aanvrager verschaft gegevens mogelijks slechts 12.000 ton mest zal verwerkt worden, of 1/5 van de totale verwerkingscapaciteit” onjuist zijn. De verzoekende partij betwist de overweging in het bestreden besluit niet “dat indien de inrichting slechts 20% mest verwerkt, dit betekent dat ze onvoldoende landbouwafhankelijk is en dient voorzien te worden in een specifieke bedrijvenzone”. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat het bestreden besluit aanneemt “dat de geplande inrichting onvoldoende landbouwafhankelijk zou zijn met de loutere overweging dat slechts 20% eigen mest verwerkt zou worden” mist het feitelijke grondslag.

De verzoekende partij betwist evenmin de overweging in het bestreden besluit dat “uit het voorliggende aanvraagdossier (...) nergens blijkt dat deze voorwaarden effectief zullen of kunnen nageleefd worden” die in de milieuvergunning bij besluit van de deputatie van de provincieraad West-Vlaanderen op 9 oktober 2008 aan haar werden opgelegd. Het feit dat de milieuvergunning werd verleend onder de voorwaarde dat minimum 60% van de

stromen moet bestaan uit mest, primaire grondstoffen en landbouwgerelateerde afvalstoffen en maximum 40% uit secundaire grondstoffen en organisch biologische afvalstromen, doet aan de voormelde vaststelling in het bestreden besluit, dat de milieuvergunning en de daarin opgelegde voorwaarden uitdrukkelijk vermeldt, op basis van de gegevens van het aanvraagdossier niets af. Op basis van deze dossiergegevens, of het ontbreken ervan, kon de verwerende partij besluiten dat “onvoldoende aangetoond wordt dat de inrichting van een mestbehandelings- en vergistingsinstallatie op deze specifieke plaats de plaatselijke nood zal opvangen” en dat derhalve “in het dossier onvoldoende garanties zijn” dat “de uitbating in functie van de plaatselijke landbouw” zal staan en “er enkel transporten zullen plaatsvinden binnen een straal van 10 kilometer”. Dit is des te meer zo nu uit de gegevens van het dossier blijkt dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar in zijn door de verzoekende partij onvolledig aangehaalde advies van 4 december 2008, had gewezen op het ontbreken van concrete informatie over het para-agrarisch karakter van de constructie.

In zoverre de verzoekende partij een tegenspraak ontwaart in het bestreden besluit gaat zij eraan voorbij dat de conclusie in het bestreden besluit dat de “de aanvraag dan ook niet in overeenstemming is met de bestemming van het gewestplan” van aard is om “de aanvraag alleen al om deze reden” te weigeren en dat het weigeringsmotief gesteund op de conclusie dat de aanvraag niet “verenigbaar (...) met de goede ruimtelijke ordening” is “in ongeschikte orde” wordt geformuleerd. Het bestreden besluit is derhalve niet behept met de beweerde tegenstrijdigheid.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

15. Wanneer de Vlaamse regering op grond van het toentertijd geldende artikel 53, §3, eerste lid van het gecoördineerde decreet in beroep uitspraak doet over een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, treedt zij niet op als administratief rechtscollege maar als orgaan van het actief bestuur. Hieruit volgt dat zij, om te voldoen aan de haar opgelegde motiveringsverplichting, er niet toe is gehouden om al de in het beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt te beantwoorden. Het volstaat dat zij in de beslissing duidelijk aangeeft door welke, met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke

ordering verband houdende, redenen zij is verantwoord, derwijze dat het de aanvrager of belanghebbende derde mogelijk is om met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen en dat de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, dat hij met andere woorden kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar bestreden besluit is kunnen komen.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel volgt dat het tweede onderdeel evenmin gegrond is.

16. Het derde onderdeel is niet gegrond gelet op de bespreking van het eerste en het tweede onderdeel.

17. Het middel wordt verworpen.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

18. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 19, § 6 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO), artikel 4.3.1, §§ 1 en 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), de omzendbrief RO/2006/01, artikel 53 § 3 van het gecoördineerde decreet, de motiveringswet, en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids en rechtszekerheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het bestreden besluit voormeld artikel 19, § 6 DRO schendt omdat het verwijst naar het provinciaal ruimtelijk structuurplan. In een tweede onderdeel stelt zij dat het bestreden besluit “overduidelijk tegenstrijdig (is) door enerzijds voor te houden als zou de geplande inrichting niet in overeenstemming zijn met het agrarisch gebied en anderzijds de aanvraag toch te onderwerpen aan de toets van de goede ruimtelijke ordening”. Voorts argumenteert zij dat “de planologische bestemming van het agrarisch gebied” wordt omzeild door de ligging van de inrichting in een

relictzone als een “doorslaggevend element (...) in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening” te laten gelden terwijl het “geen enkele juridische waarde” heeft en “minstens” niet aannemelijk wordt gemaakt dat “de geplande inrichting op stedenbouwkundig vlak enig negatieve weerslag zou hebben op deze puntrelicten”. De verzoekende partij betwist nog de verwijzing naar de esthetische waarden, de industriële verschijningsvorm en het aanzienlijke ruimtebeslag van de installatie in de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in het bestreden besluit. In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij onder verwijzing naar het eerste en tweede onderdeel, dat het bestreden besluit niet afdoende of draagkrachtig is gemotiveerd omdat het ter staving van “de schending van de goede plaatselijke ordening (...) enkel (verwijst) naar beleidsplannen (...) die geen enkele bindende kracht hebben” en omdat het tegenstrijdig is “door enerzijds voor te houden dat de geplande inrichting niet overeenstemt met het agrarisch gebied maar anderzijds wel ook de toetsing doorvoert in het kader van de goede ruimtelijke ordening”. In het vierde onderdeel stelt de verzoekende partij dat uit de uiteenzetting van de eerste drie onderdelen blijkt dat het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden is. Tot slot voert zij aan dat “het bestreden besluit (...) de rechtszekerheid (miskent) die het toepasselijke gewestplan en de omzendbrief RO/2006/01 verleend heeft aan de verzoekster en die de mogelijkheid biedt om de voorliggende aanvraag te realiseren”.

### *Beoordeling*

19. In zoverre de verzoekende partij haar grieven in verband met de interne tegenstrijdigheid van het bestreden besluit en de schending van het rechtszekerheidsbeginsel herneemt, wordt het middel verworpen om de redenen uiteengezet in de bespreking van deze specifieke grieven in het eerste middel.

20. Voor het overige zijn de grieven gericht tegen het weigeringsmotief gesteund op de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de strijdigheid van de aanvraag met de

gewestplanbestemming agrarisch gebied het doorslaggevend weigeringsmotief vormt voor het bestreden besluit. Het in ondergeschikte orde geformuleerde weigeringsmotief op basis van de beoordeling van de goede ruimte ordening is derhalve een overtollig motief waarvan de gebeurlijke onwettigheid niet tot de vernietiging van het bestreden besluit kan leiden.

21. Het middel wordt verworpen.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 november 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Roger Stevens,  | kamervoorzitter, |
| Johan Bovin,    | staatsraad,      |
| Pierre Lefranc, | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Astrid Truyens, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Astrid Truyens**

**Roger Stevens**